

et temmelig udførligt Foredrag over de enkelte Punkter, skal jeg ikke denne Gang, i det Mindste ikke foreløbig, komme videre ind derpaa. Men jeg skal dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der denne Gang er kommet enkelte Endringsforslag til, idet det efter Lovens Behandling i Udvalget havde viist sig, at de virkelig vilde være nødvendige. Der er saaledes kommet en ny § 2. Dens første Punktum er: „Almindelig borgerlig Straffelovs § 159 affattes saaledes: Den, som gjør sig skyldig i For, straffes med Fængsel, eller i Tilfælde af, at det ægtefællelige Samliv er hævet og for Resten under mildnende Omstændigheder med Bøder“. Men nu kommer det Næste, og her er Forandringen. Der bør nemlig staa: „Offentlig Paatale kan undlades, naar den krænlende Ægtefælle kræver det“, hvorimod der i Straffeloven staa, at offentlig Paatale kun finder Sted, naar den fornærmede Ægtefælle kræver det. Med denne Forandring faar Paragrafen Tand, medens den, som den nu lyder, er tandløs og ikke kan bide. Følgelig kan Paragrafen, som den nu er affattet, aldeles ikke bruges, og det viser sig ogsaa, at den slet ikke bliver brugt af Retten. Desuden er der kommet et lille Tillæg til, nemlig: „Den Ugifte, med hvem en gift Person over For, straffes med Bøder eller Fængsel“. Dette samstemmer med norsk Ret og desuden med det tydske Rigets Straffelov. Da der er kommet en ny § 2, er den gamle § 2 blevet § 3, § 3 er blevet § 4 o. s. v. § 3 er der ogsaa flet en Forandring, idet der stod før: „Kvinder, som søge Erhverv ved Utugt“, men hvad dette „Erhverv“ vil sige, er meget tvivlsomt. Naar f. Ex. en Karl giver en pige et Uhr, for at hun skal være ham til Villie, kunde man maaske sige: Det er Erhverv ved Utugt, men det er slet ikke Meningen med dette ubestemte, vage Udtryk, og det gjælder derfor om at faae det præciseret. Der bør staa: „Kvindfolk, som fra forskjellige Aander søge Næringsvei ved Utugt“, thi saa kan der ikke være Tvivl. Det er altsaa ligesom Næringsveien, der straffes, og ikke at To ellers staa i Forhold til hinanden, og Manden mulig giver Kvinden Noget. Det er ikke det, der er Tale om at straffe, men det, der er Tale om at straffe, er, at hun ligesom driver Utugt som Næringsvei. I Samklang dermed er sidste Paragraf rettet derhen, at „Mandsfolket, som saaledes benytter et Kvindfolk til Utugt mod Bederlag, Penge eller Pengeværdier, straffes med Fængsel eller Bøder,“ idet jeg gaar ud fra den Grundtæning, at hvad der er Uret for Kvinden skal ogsaa være Uret for Manden, og at det ikke

bør være, som vi nu have det, at man stiller Kvinden meget værre end Manden. Saadan er Stillingen nu, men de to bør saa vidt muligt stilles ens. Naar man nu tænker paa, at der er adskillige Medlemmer af det høie Thing, der ønske at give Kvinden kommunal Valgret, og man spørger Kvinden, hvad hun helst vil have, enten personlig Frihed, Ære og Ret, eller kommunal Valgret, vil hun vistnok foretrække at have personlig Frihed og sin Ære og Ret. Hvis Kvinden havde haft politisk Valgret, og man havde spurgt hende, om hun skulde blive staaende paa det Punkt, hvor hun nu staa i Forhold til Sædelighedsagen, hvor hun kan faae en stikkelig og flammelig Behandling, idet de kunne give hende Advarsel for Ting, hun ikke har tænkt paa, langt mindre gjort — de kunne tage hende op og slyne hende paa en hellig stug og væmmelig Maade — vilde jeg spørge, om der var Folkethingsmænd, der vilde forsvare disse Ting paa Valgtribunen. De vilde blive huede ned som Fluor ind ad en Ende. Foran § 5 bør sættes som Begyndelse: „Almindelig borgerlig Straffelovs § 182 affattes saaledes“, og til § 9 er der tilføjet et nyt Stykke: „Kvindfolk skulle til lige have Tilhold om efter udstaet Straf at søge lovlig Næringsvei i Overensstemmelse med Forrifterne i Lov om Straffen for Betleri og Løsgænger i 3die Marts 1860, § 2, ligesom Bestemmelserne om Løsgænger i det Hele blive at føre til Anvendelse paa Kvindfolk, der ifjendes Straf efter Straffelovens § 180, jfr. denne Lovs § 3.“ Endvidere er der i § 13 tilføjet efter Nis: „eller Klotting“, og i tredje Linie efter „Slag“ er der tilføjet: „dog at i Stedet herfor træder Fængsel paa sædvanlig Fængsel i mindst 8 Dage, naar Paatalen først finder Sted, efter at den Paagjældende har fyldt sit 18de Aar.“ Dernæst er sidste Stykke i § 15 ændret saaledes: „Straf af Fængsel eller under stærpende Omstændigheder Forbedringshusarbejde anvendes paa den, der, uanset om han har haft Saadant til Hensigt eller ei, paafører en Anden venerisk Smitte, naar han har vidst eller har maattet vide, at han led af venerisk Sygdom, forsaavidt Handlingen ikke efter sin Bestaaffenhed maatte medføre højere Straf, med mindre han godtgjør, at han for sin Sygdom har søgt Hjælp hos en autoriseret Læge og holdt sig de ham af denne givne Forholdsregler fuldt ud efterrettelig.“

Med § 1 falder jo hele Prostitutionen, den hele offentlige autoriserede Prostitution, og desuden er dertil knyttet, at Loven af 1874 falder helt bort. Men naar der staa, at den falder helt bort, er der dog beholdt